

PROLOGAS

Esu blogas žmogus. Turiu ydų. Prasikaltau gobšumu ir pavydu. Esu savanaudė ir tingi. Nors ir stengiuosi, nesugebu pasikeisti. Iš mano pastangų atgailauti už nuodėmes tik pasijuokiama.

Bet kurią akimirką būsiu pašaukta. Stovėsiu vieniša, sugniauždama ir vėl atpalaiduodama kumščius. Klausysiuosi, kaip detaliai išdėstomos mano ydos. Darosi silpna, krato drebulys — gal dėl to, kad šiandien nieko nevalgiau, o pastarąją naktį nemiegojau. Man buvo nurodyta parepetuoti savo liudijimą, pasiruošti išpažinti trūkumus. Miegoti sunku. Miegas atneša sapnus, o jie man nepakeliami.

Prieinu prie miegamojo lango ir pažvelgiu į sodą. Ištisas dienas neslūgo karštis, tad tikra palaima pamatyti ant stiklo tyškančius pirmuosius didelius, sunkius lietaus lašus. Suspaužiu rankeną ir kylant škalui atveriu langą. Mėgaujuosi vėsiais lašais ant įkaitusios odos. Iš kiauro lietvamzdžio ant terasos lėtai, ritmingai tekši vanduo. Audrai stiprėjant ritmas intensyvėja prisiderindamas prie mano besidaužančios širdies.

*Sakau sau, kad nėra reikalo pulti į paniką. Tokį pažemini-
mą patirsiu ne pirmą kartą. Abejoju, ar paskutinį. Tai daroma
tik dėl to, kad tapčiau geresne, meilės nusipelnusia asmenybe.*

*Tiesą sakant, nenusipelniau niekieno meilės. Nors tuoj bus
išdėstytos ir smulkmeniškai išnagrinėtos visos mano ydos, tikra-
sis išdavystės ir klastos mastas atskleistas nebus. Niekas nešauks:
„Išdavikė!“ ar „Judas!“, nes tik du žmonės žino, ką aš padariau.
Jie nieko nesakys.*

Ir nereikia sakyti. Žinau, kas esu.

ANTRADIENIS

Tomas sudejavo ir apsisvertė mėgindamas nepaisyti netylančio zvimbimo, besibraunančio į sapnus. Jau du kartus kėlėsi raminti Hari, kuriam dygo dantys. Rodos, vos prieš kelias akimirkas vėl pasinėrė į miego karalystę. Nors žinia apie pirmąją sūnaus dantuką pradžiugino, visa ši patirtis sekino. Tomas pasisiūlė naktį pasirūpinti Hariu, kad Luiza galėtų išsimiegoti. Mažiausiai norėjo paryčiais, be ketvirčio ketvirtą, pabusti nuo telefono vibracijos, tačiau negalėjo jos nepaisyti.

Atsisėdo, nukorė kojas nuo lovos krašto ir pasičiupęs telefoną išėjo į vonios kambarį.

— Beke. Kuo galėčiau padėti? — pasiteiravo, slopindamas žiovulį ir persibraukdamas ranka trumpus, rudo atspalvio šviesius plaukus.

— Rastas kūnas, Tomai. Apgailestauju, kad pažadinau, tačiau turi atvykti pažiūrėti.

Jis atsispyrė pagundai atsidusti. Ne Bekės kaltė. Turbūt ir ji ne ką labiau trokšta vidurnaktį dirbti.

— Iš garso panašu, kad esi lauke. Kur vyksiu?

— Esame netoli Rou Grino, siauroje gatvelėje. Greitkeliu suk Verslio link. Žinute atsiųsiu adresą. Džambo su komanda jau čia, bet kol atvyksi, nieko nejudinsime.

— Gera, būsiu pas jus maždaug po keturiasdešimt penkių minučių.

Tomas giliai atsiduso ir atsuko duše vandenį. Gera bent tai, kad nusikaltimo vietos tyrėjų komandos vadovu paskirtas Džambo, kitaip tariant, daktaras Džiumokas Osouba. Jis pa-

tyręs labiau už visus tyrėjus, su kuriais Tomui kada nors teko dirbti, be to, nevengdavo pateikti ne tik profesionalių išvadų, bet ir savo hipotezių.

Paskutinę minutę Tomas duše atsuko šaltą vandenį tikėdamasis, kad tai padės pabusti. Vėsiam vandeniui merkiant kūną giliai kvėpavo ir nuleidęs galvą stebėjo, kaip kojomis nutekėjusi srovė tyška ant plytelėmis išklotų grindų. Skubiai nusišluostęs grįžo į miegamąjį ir pasilenkė švelniai pabučiuoti Luizą į lūpas. Nors mylimosios akys liko užmerktos, lūpų kampučiai kilstelėjo.

— Koks malonus būdas pabusti, — suniurnėjo ji.

— Būtų dar maloniau, jei galėčiau sugrįžti pas tave į lovą, — atsakė Tomas. — Tačiau negaliu. Atleisk, brangioji, turiu eiti. Haris buvo dukart prabudęs, bet dabar miega. Pamačiau, reikia tave perspėti, kad klausytumeisi, ar kūdikis nereikalauja dėmesio.

— Niekada nepaliauju to daryti, Tomai.

Tikra tiesa. Tomas žinojo, kad net tada, kai prie Hario keiasi jis, kūdikiui pravirkus Luiza vis tiek visada prabunda.

Tomas atsispyrė pagundai žvilgtelėti į sūnų, nes baiminosi, kad jį gali pažadinti menkiausias garselis. Pasitenkino mobiliosios auklės kameros siunčiamu vaizdu. Dar kartą pabučiavęs Luizą patraukė prie durų.

Eidamas prie laiptų žvilgtelėjo į kiek praviras Liusės miegamojo duris. Lova stovėjo tuščia — Tomas nieko kito nesitikėjo. Sulig kiekviena prabėgančia diena dukters ilgėjosi vis stipriau.

Nubėgęs laiptais žemyn, vyras pasičiupo raktus, telefoną, piniginę, ženklelį — viską buvo pasiruošęs vakare, jei netikėtai tektų vykti į iškvietimą, — kuo tyliau uždarė duris ir slopindamas žiovulį patraukė prie automobilio.

*

Visą dieną virš šiaurės vakarų Anglijos kabėję tamsūs debesys prasisklaidė, keliai, laimė, buvo tušti. Greitai pradės švisti. Gerai bent tiek, kad šilta, pagaliau nustojo lyti. Pernelyg daug naktų dirbant tekdavo kęsti tamsą ir šaltį, dažnai merkiant lediniam lietui. Suledėjusiam laukti, kol pasirodys patologas.

Vykdamas per Verslį Tomas mąstė, kad jam visuomet patiko ši Mančesterio, ar, tiksliau, Salfordo, dalis su senais medžiais ir kruopščiai prižiūrimais namais. Deja, čia vis tiek atsirado nusikaltimo vieta, ir jau ne pirma šiame rajone. Prisiminęs pastarąją, kai netoliese esančiame miške buvo aptiktas mergaitės lavonas, suvirpėjo. Ta byla vis dar nedavė ramybės — kaip ir visos kitos, per kurias nukentėdavo vaikai.

Nusukęs į šoninę gatvelę pamatė policijos automobilius ir nežymėtas transporto priemones, blokuojančias kelią. Sustoję už jų. Regis, veiksmas virė siaurame skersgatvyje, besidriekiančiame palei porą mielių namukų. Prisistatęs pareigūnui, budinčiam skersgatvio gale, Tomas pasuko nusikaltimų vietos tyrėjų sužymėtu taku.

Uosdamas sudususi šlapios žemės kvapą patraukė prie kolegų. Pirmosios vienišo paukštelio giesmės pranešė apie dienos pradžią. Vasara buvo pernelyg įsibėgėjusi, kad auštant pasigirstų visas galingas paukščių choras. Tomui dėl to palengvėjo. Klaiku tyrinėjant kruviną lavoną klausytis mielių paukščių giesmių.

Išgirdusi Tomo žingsnius Bekė atsigręžė nutraukdama pokalbį su skustagalviu vyru, spyruokliuojančiu ant kulnų, — tai buvo detektyvas seržantas Robas Kumba. Jaunasis detektyvas prie komandos prisijungė vos prieš šešis mėnesius. Niekada nenustygdavo vietoje, net ir tokiu paros metu.

— Labas rytas, Beke, Robai.

— Labas rytas, viršininke, — sutartinai atsiliepė jie.

— Ką čia turime, Beke?

Moteris linktelėjo į tamsų objektą ant žemės — kūną, susirietusį embriono poza, tartum save saugotų. Palaikai gulėjo baloje, dar neišdžiūvusioje po anksčiau pliaupusio lietaus. Iš savo vietos Tomas nematė, kiek žmogui galėtų būti metų, kokia jo lytis ar odos spalva. Žinojo tik tiek, kad vos prieš kelias valandas tai buvo gyva, kvėpuojanti asmenybė. Lėtai atsidusęs Tomas atsisuko į Bekę.

— Moteris, įžengusi į ketvirtąją dešimtį, — pasakojo ji. — Manome, kad tai Ženevjeva Strachan, gyvenusi paskutiniame name, pro kurį praėjai.

— Kaip ji mirė?

— Nuo smūgio į pakaušį, — atsakė Bekė. — Paskui dar dukart durta į pilvo viršų.

— Kas auką aptiko?

— Jos vyras Nijalas Strachanas. Tuoj bus išvestas iš namo, kad ten galėtų dirbti Džambo komanda. Sutuoktinio drabužiai paimti. Jie ištepti krauju — kiek žinome, aukos. Teigia, kad radęs žmoną mėgino ją gaivinti, bet pamatysime, ką bylos įkalčiai.

Tomas suprato, ką Bekė turi omenyje. Neretai paaiškėdavo, kad palaikus „aptikęs“ žmogus ir yra žudikas. Kraujas ant drabužių papasakos daugiau. Jei Nijalas Strachanas mėgino žmoną gaivinti, dėmės atsirado priglaudus ją prie savęs. Jei jis ją žudė ar buvo šalia, kai tai nutiko, bus rasta kraujo purslų.

Kol Tomas klausėsi informacijos apie tai, kas žinoma, veikla aplink kūną, gulintį už kelių metrų, nesiliovė. Vyras ir moteris, vilkintys baltus apsauginius kombinezonus, žymėjo taškus, kuriuose aptiko galimus įkalčius. Detektyvų pokalbio nepaisė.

— Ar numanome, kada nusikaltimas įvykdytas?

— Pasak sutuoktinio, tarp dvidešimt trečios valandos, kai paskutinį kartą su auka bendravo, ir kiek po pirmos valandos nakties, kai grįžo namo, — pasakojo Bekė. — Jis dalyvavo investuotojų susitikime centriniame Mančesteryje. Kai grįžo, žmonos svetainėje nebuvo, nors televizorius veikė. Ne iš karto suprato, kad jos nėra namie — veikiausiai pagalvojo, kad jau atsigulė. Vėliau mėgino jai paskambinti, bet niekas neatsiliepė. Tada ir nusprendė patikrinti, kur jos telefonas.

Tomas kilstelėjo antakius.

— Sekė jos mobiliojo telefono buvimo vietą? Būtų įdomu išgirsti, ką pasakytų Luiza, jei paprašytiau sekti jos.

Bekė išsišiepė.

— Įtariu, atsakytų panašiai kaip aš. Vis dėlto tai neblogas būdas stebėti vaikų buvimo vietą. Vienaip ar kitaip, turbūt šiuo atveju programėlė būtina Strachano verslui. Apklausiamas vis kartojo, kad žmonos nešnypinėjo, ji tik testavo jo sukurtą programėlę. Nežinau, apie ką tiksliai jis kalbėjo, pamaniau, kad tokios detalės gali palūkėti.

Tomas linktelėjo.

— Štai kaip auka aptikta. Iškart nepultum ieškoti tokioje vietoje, tiesa? Veikiausiai šio takelio naktį nesirinktum — jei apskritai rinktumeisi. Jei nebūtų sekęs žmonos telefono, ji galėjo čia pragulėti ilgiau. Ar takas kur nors veda?

— Tik į Tildslio Atšaką.

— Ką tokio?

Į šį klausimą atsakė Robas:

— Tai pėsčiųjų ir dviračių takas, viršininke. Įrengtas senų geležinkelio bėgių vietoje. Atsišakoja nuo Rou Grino tako, Montoną jungiančio su Boltono pakraščiu.

— Gerai, taigi, darau išvadą, kad automobiliais ten nevažinėjama. Žudikui šis takelis turėjo puikiai tikti — jei ėjo

pėsčiomis, o gal važiavo dviračiu. Tokiu nakties metu galėjo net sėsti ant motociklo. Robai, mums reikės žemėlapių, kuria-me sužymėti visi takeliai, įsiliejęntys į Atšaką. Būtina žinoti, kur keliai prasideda, kur baigiasi, kur žmonės palieka automobilius, ir panašiai. O kai eisime nuo durų prie durų, reikėtų pasiteirauti, gal kas nors girdėjo motociklo burzgesį. Žinoma, žudikas galėjo tiesiog ateiti šia gatvele nuo kelio, galėjo slėptis viename iš sodų. Nereikia pernelyg įsikibti versijos, kad jis atvyko Atšaka, tačiau ir toks variantas tikėtinas. Ar į namą įsilaužta?

— Nėra jokių požymių. Kiek matėme, į namus neįsilaužta, tačiau nusikaltimo vietos tyrėjai pasakys daugiau, — atsakė Robas. — Aukos namų raktas — jos kišenėje. Galbūt išgirdo ką nors triukšmaujant gatvelėje ir išėjo patikrinti, kas vyksta.

— Turėtum būti tikras beprotis, kad eitum čia tikrinti, kas triukšmauja, — įsikišo Bekė. — Esu policininkė, pratusi prie pavojaus, bet nematau, kad viena, niekam nepranešusi, ko ke-tinu imtis, čia eičiau. Turėjo būti tamsu nors į akį durk. Naktį, maždaug nuo pusės dešimtos, mėnulis pasislėpė.

— Gerai pastebėta, — pagyrė Tomas. — Tad kodėl auka išėjo iš namų?

— Galbūt išgirdo šūksmą ar ką panašaus? Arba kas nors iš namų išviliojo.

— Kol kas visa tai — tik hipotezės. Jei auka turėjo suplanavusi susitikimą, dėl jo galėjo tartis žinutėmis ar skambučiu. Turime patikrinti jos telefoną. Abiem ačiū už informaciją. Turbūt turėčiau apžiūrėti palaikus.

Tomas apsisuko ir pamatė prie palaikų pritūpusį apsauginį kombinezoną vilkintį ir antbačius avintį Džambo. Pasigirdus žingsniams dičkis pakėlė akis ir atsistojo. Kaip toks stambus žmogus, judėjo stebėtinai žvitriai.

— Tomai, — pasisveikino linktelėdamas. — Apgailestauju, kad teko čia skubėti. Patologė atvyks, kai tik galės, tačiau perspėjo, kad gali užtrukti. Bijau, kad teks kurį laiką pasisukinėti aplink. Gera naujiena ta, kad paskirta Amelija Sanders.

Tomui patiko Amelija, arba Eimė, kaip patologė norėjo būti vadinama. Jis vertino jos gebėjimą užjausti aukas ir praktišką profesionalės požiūrį. Apmaudu, kad ji užtruko.

— Kol Eimė dar neatvyko, sakyk, kokią mirties laiką prognozuoji? — Tomas pasiteiravo Džambo.

— Negaliu pasakyti nieko, ką įtraukčiau į oficialius dokumentus. Ir nesakyk Eimei, kad prasižiojau. Žinai, kaip ji sureaguotų! Tačiau remdamasis ne tokia ir menka darbo su lavonais patirtimi, galiu pasakyti, kad kūnas dar ne visai atšalęs, tačiau jau pradėjęs stingti. Dar nėra visiškai sustingęs. Leisiu pačiam daryti išvadas. Be to, turėk omenyje, kad auka dailiai apsirengusi ir vis dar pasidažiusi. Menkai tikėtina, kad būtų atsigulusi miegoti ir vėl atsikėlusi. Paėmėme jos telefoną. Gulėjo ant žemės greta palaikų. Raktai buvo balto lininio švarko kišenėje. Moteris avi aukštakulnius, tad tikrai nebuvo išėjusi naktį pasivaikščioti.

— Atrodytų, lyg kas nors būtų ją čia atviliojęs. Arba pati būtų atėjusi su kuo nors susitikti.

— Šuns neturėjo. Patikrinau prieš siųsdamas komandą į namą. Nenorėjau, kad tyrėjai būtų užpulti, — išsišiepė Džambo. — Pamaniau, kad jei prieš guldamasi būtų nusprendusi pavadžioti šunį, gal tai būtų galima pavadinti atsitiktiniu užpuolimu. Gal kas nors čia užsiėmė tuo, kuo neturėtų, o ji netikėtai užklupo.

— Gal norėjo įkvėpti gryno oro? — pats tuo netikėdamas spėjo Tomas.

Džambo papurtė galvą.

— Už tos tvoros yra puikiausias sodas, — jis mostelėjo į maždaug metro aštuoniasdešimties aukščio plytinę sieną. Per jos viršų būtų galėjęs dirstelėti tik ant pirštų galų pasistiebęs Džambo ir labai pasistengęs Tomas. — Nėra vartų, per kuriuos galėtum čia patekti iš sodo, tad auka turėjo išeiti pro priekines namų duris ir tada pasukti čia.

— Apsiausiai aukštakulniais. Suprantu, ką turi omenyje, Džambo. Ne visiškai logiška. O kaip pėdsakai?

Džambo atsiduso pro suspaustas lūpas.

— Nieko naudingo. Regis, skambindamas pagalbos numeriu sutuoktinis žingsniavo pirmyn ir atgal. Klūpėjo keturimis purve susmukęs prie kūno. Be to, anksčiau lijo, kai liovėsi, kas nors galėjo čia praeiti.

Vienas nepriekaištingas pėdsakas būtų labai palengvinęs tyrimą, bet retai kada viskas klostydavosi taip paprastai.

— Ar aukos telefonas įjungtas?

— Taip, tačiau apsaugotas slaptažodžiu. Veikiausiai nusikaito veidus, bet bijau, kad dabar jos jau nepažintų. Bekė teiravosi sutuoktinio, gal jis žino slaptažodį, bet panašu, kad ne. Kol kalbamės, telefonas jau pakeliui pas technologijų ekspertus, bet žinai, kaip gamintojai šiais laikais apsunkina įsilaužimą į išmaniuosius telefonus.

Tomas suniurzgėjo. Su technologijomis visada reikėdavo pakovoti, tačiau gal telefonas jiems ką nors pasufleruotų.

Priėjęs taip arti palaikų, kaip sugebėjo nesuteršdamas nusikaltimo vietos, Tomas pasilenkė. Nusikaltimo vietos tyrėjų lempų šviesoje išvydo ant šono gulinčią moterį — vieną ranką ji buvo ištiesusi, tartum griūdama būtų mėginusi apsisaugoti ir nesuvokusi, kad jau per vėlu. Auka nieko nereginių akimis žvelgė į nuo kraujo raudonai nusidažiusią balą tiesiai priešais veidą. Dirbtinės blakstienos atsiklijavo nuo vieno voko ir

prikibo prie skruosto tarytum negyvas voras. Skruostas buvo išteptas tamsiai raudonu lūpdažiu.

Kas privertė ją vidury nakties čia ateiti? Gal parvažiavo namo ir statydama automobilį į garažą ką nors pamatė? O gal nė nebuvo užėjusi į namus. Galbūt tiesiog netinkamu laiku atsidūrė netinkamoje vietoje.

Panašu, kad laukdami patologės jie turės užtektinai laiko kurti hipotezes. Tomas tikėjosi, kad koks gudrus jaunuolis parūpins kavos. Labai reikėjo kofeino pliūpsnio.

MARTA

Į darbą atvykstu penkiomis minutėmis vėliau nei įprastai. Vos įžengusi pro pagrindinės erdvės duris suprantu, kad kažkas negerai. Oras tartum zvimbiam, kelių kolegų veiduose atsispindi bukas sukrėtimas. Atrodo, kad Eliza, biuro paskalų nešiotoja, iš jaudulio sprogs. Man atidarius duris atsisuka, užkiša už ausies šviesių plaukų sruogą ir iš pažiūros klatingai išsišiepia. Įsispoksau į ją. Iš manęs nieko neišgaus.

Ištarusi tylų „Labas rytas“ einu per patalpą į savo asmeninę prieglobstį.

Girdžiu Elizos šūksnį: „Marta, niekada nepatikėsi, kas nutiko“, bet jai nespėjus nieko daugiau ištarti, švelniai užveriu duris.

Neišverčiau visą dieną sėdėti bendrame kabinete ir klausytis Elizos pagiežos pliūpsnių. Žinau, kad ir kai kurie kiti kolegos nejaukiai jaučiasi dėl jos paskalų, bet nenorėdami patys tapti aštraus liežuvio taikiniu nieko nesako.

Eliza manęs nemėgsta, tad ir kiti elgiasi apdairiai. Regis, visiems būtina taikytis prie jos elgesio kodo. Nieko negaliu dėl to padaryti. Nieko *nenori*u daryti. Jie apie mane nieko nežino, ir man taip tinka. Galbūt mane sunku pamėgti. Nors ir labai stengiuosi, kartais sunku nepaisyti balselio galvoje, sugrąžinančio į paauglystę ir dar anksčiau: *Privalai atsimerkti priešais savo ydas, mergyte. Turi suprasti savo trūkumus, tapti geresniu žmogumi.*

Tildydama balselį skubiai papurtau galvą. Žinau, kas esu. Žinau visas blogąsias savybes.

Numetu rankinę ant stalo ir atitraukiu kėdę. Vos po kelių sekundžių Eliza jau veržiasi pro kabineto duris. Matau, kad mano abejingumas naujausiems gandams ją suerzino.

— Nejau nenori išgirsti, apie ką mes visi kalbame? — rėžia ji.

Nieko neatsakau. Tik pakeliu žvilgsnį ir dėbteliu kolegei tiesiai į akis. Ją gąsdina, kad niekada nenusuku žvilgsnio — pati yra man tai sakiusi. Matau, kaip suspaudžia lūpas ir nusi-suka į langą už manęs, kad nereikėtų atlaikyti mano žvilgsnio.

— Ženevjeva, — prabyla ji.

Nijalo žmona. Jaučiu stuburu perbėgantį šiurpuliuką, bet vis tiek neužkimbu ant kabliuko. Pasiekusi rankinę išsitraukiu mobilųjį telefoną, išjungiu jį, įmetu į stalčių ir šį uždarau, o tada žadindama kompiuterį pajudinu pelę ant stalo.

— Dieve, kokia tu šalta kalė, — rėžia Eliza ir suraukia lūpas, taip išduodama antipatiją. — Ji *mirė*, Marta! Žinau, kad tau niekas nerūpi, tačiau Nijalas yra mūsų viršininkas, žmogus, atsakingas už mūsų algas. Ir jo žmona *negyva*!

Žodis aidi galvoje. Pažvelgiu Elizai į akis. Vis dėlto nieko neklausinėju. Nežinau, ko paklausti, ką pasakyti. Vis dėlto neabejoju, kad Eliza pati man viską papasakos.

— Greitai pasirodys policija. Pažiūrėsime, ar ir tada išliksi tokia abejinga.

Nors ir žinau, kad nederėtų, pro lūpas išstrūksta žodelis:

— Policija?

Eliza net nušvinta.

— Taip, policija. Žinoma, kad čia pasirodys. Visi pažinojome Ženevjevą. Neabejotinai norės pasikalbėti su tavimi, tiesa? Visi žino, ką galvoji apie Nijalą, kaip nejaukiai jis per tave

jautėsi. Manei, kad tai paslaptis, bet mes žinojome. *Ir* girdėjome, kaip praeitą savaitę ginčijaisi su Ženevjeva. Kas nutiko, Marta? Ar tarp judviejų perbėgo juoda katė?

Ji nieko nežino. Tik mėto masalą.

— Mano pokalbis su Ženevjeva neturi tau rūpėti. Policijai taip pat.

— Na, pažiūrėsime, ar jie mąstys taip pat. Norės viską išgirsti — kiekvieną menkiausią smulkmeną apie tai, kas galėjo jausti Ženevjevai pagiežą. Nestovėk čia žvelgdama tartum nežinotum, apie ką kalbu. Greitai ateis Spensas, norės su mumis pasikalbėti. Jau skambino man. Pasakojo, kad Nijalas pusę šešių ryto paskambino pranešti naujienas. Vargiai įmanoma buvo su juo susišnekėti. Spensas visą amžinybę užtruko, kol išpešė iš Nijalo, kas nutiko. Galiausiai viršininkas sugėbėjo išspausti žodžius. Pasirodo, ji ne tiesiog mirė, Marta. Ji buvo *nužudyta!*

Įsakau sau stovėti ramiai, paliepiu kūnui nevirpėti, tačiau nugara slenka šiurpas. Pirmą kartą gyvenime džiaugiuosi, kad Eliza nesugeba suvaldyti savo pagiežingo liežuvio. Jei ji taip nedžiūgautų dėl šios dramos, gal man nė nebūtų šovę į galvą, kad policija norės apklausti Nijalo darbuotojus. Kam jiems to reikia? Ženevjeva čia nedirbo. Pasirodydavo tik tada, kai ko nors iš Nijalo prireikdavo. Neabejoju, kad policijos apklausa bus tik formalumas. Juk tikrai negali turėti įrodymų, susiejančių kurį nors iš darbuotojų su nužudymu?

Viena žinau užtikrintai: negaliu čia būti, kai jie atvyks.

Pagaliau, po, regis, amžinybę užtrukusio Eimės Sanders laukimo Tomas galėjo palikti nusikaltimo vietą. Kaip kiek kandžiai pasakė galiausiai pasirodžiusi patologė, palaikai šioje nusikaltimo vietoje nebuvo vieninteliai visame mieste. Eimė ar kas nors iš jos kolegų privalėjo ištirti visas įtartinas mirtis, nesvarbu, ar tai būtų žmogžudystė, ar ne. Patologė atrodė nei-prastai išsekusi. Regis, naktis buvo įtempta.

Baigusi pirminę apžiūrą ir išsiuntusi palaikus į morgą, pasisuko į Tomą.

— Vėliau šiandien darysiu skrodimą, Tomai. Spėju, atvyksi? — pasiteiravo nuvargusiu balsu.

— Atvyksiu, — patvirtino Tomas, atsispirdamas pagundai pridurti: „Deja.“ Skrodimų negalėjo pakęsti. Pernelyg daug jų teko matyti. Nepavydėjo Eimei — jai, regis, vos sumerkusiai akis, o gal ir visai nemiegojusiai, teks atlikti net ne vieną skrodimą. Jam bent jau reikės tik stebėti ir klausinėti.

Robas nusikaltimo vietą paliko kone prieš dvi valandas. Turėjo grįžti į nusikaltimų tyrimo kambarį ir sukaupę informaciją perduoti detektyvui inspektoriui Simsui. Bekė liko su Tomu laukti, kol pasirodys Eimė. Tą laiką išnaudojo apsilaukdamas apsauginius kombinezonus ir dairymiesi po Strachanų namus — dabar juose šurmuliavo nusikaltimo vietos tyrėjai.

Namas buvo raudonų plytų, veikiausiai Viktorijos laikų stiliaus. Gerokai didesnis, nei atrodė iš gatvės. Tomas pamainė, kad veikiausiai kadaise buvo jaukus, bet kažkuriuo metu iš interjero pašalintos visos originalios detalės. Ar Strachanai, ar

ankstesni savininkai labai mėgo įmontuojamus lubinius šviestuvus, ryškiai nutvieskiančius visus kambarius. Jų šviesoje vis dar apsiblaususios Tomo akys tankiai mirksėjo.

Darbo kabinetas buvo vienintelis kambarys, neatrodantis tartum iš interjero žurnalo puslapių. Prie trijų sienų buvo įrengtos darbo vietos — visose stovėjo po klaviatūrą ir du monitorius. Už baldų driekėsi laidai, kompiuterius jungiantys su didele juoda dėže. Tomas spėjo, kad tai serveris. Kad ir kas tai buvo, regis, čia intensyviai dirbama. Nuolat blyksinčios lemputės išdavė, kad technika veikia. Toli gražu ne įprasta namų kompiuterių sistema. Tomas nė nemėgino apsimesti suprantantis, kam tokia reikalinga. Težinojo tik tiek, kad viską reikės iširti. Kažkuris iš technikų pasijus tarytum rojuje.

— Ką mąstai, Beke? — jiems apsidairius pasiteiravo Tomas.

— Nėra aiškių įrodymų, kad nusikaltėlis būtų peržengęs namų slenkstį. Viduje nematyti aiškių smurto ženklų. Vis dėlto nevalia atmesti galimybės, kad žudikas viduje tykojo grįžtančios Ženevjevos, o ją nužudė ištempęs į skersgatvį.

— Egzistuoja ir galimybė, kad sutuoktinis buvo ne ten, kur sakė. Kol nebus įrodyta priešingai, išlieka įtariamasis. Kalbėjaisi su juo. Kokią nuomonę susidarei?

— Kaip ir galima tikėtis, jam sunkiai sekėsi įsisąmoninti, kas nutiko, — atsakė Bekė. — Vis žvilgčiojo į rankas, tartum negalėtų patikėti savo akimis. Auka neteko labai daug kraujo, o jis aiškiai ją lietė. Paaiškinau, kad jo namai turi būti traktuojami kaip nusikaltimo vieta, pasiūliau apsistoti pas draugus ar kaimynus. Kai paminėjau, kad galime nuvežti į policijos nuovadą Svintone, atrodė, kad jam palengvėjo, nes nereikės pačiam priimti sprendimo.

Tomas galėjo suprasti, kodėl vyras netryško entuziazmu vykti pas draugus. Nors drabužiai konfiskuoti — teoriškai no-

rint patikrinti, kuo gali būti užteršta nusikaltimo vieta, o iš tiesų ieškant įrodymų apie padarytą nusikaltimą, — jis visas liko išsitepęs žmonos krauju. Namuose nusiprausti negalės, kol nusikaltimo vietos tyrėjai nebaigs apžiūros. Policijos nuovadoje bent turės galimybę palįsti po dušu.

Kai aukos kūnas jau buvo išgabentas, o Džambo komanda tyrinėjo skersgatvį, Atšaką ir netoliese esančius sodus, Tomas nusprendė, kad metas važiuoti. Reikėjo pasikalbėti su ponu Strachanu. Į jį dėjo daugiausia vilčių. Gal padės suprasti, kodėl kas nors galėjo norėti pakenkti jo žmonai.

— Džambo, išvykstame, — šūktelėjo Tomas.

Džambo pasuko galvą. Prieš tai žvelgė per petį vienam iš komandos narių, švelniai naršiusiam žolę ir ieškojusiam įkalčių.

— Pasimatysime vėliau, — suniurnėjo jis, vėl susitelkdamas į žolę.

Prie automobilių Tomas atsigrėžė į Bekę.

— Turi kontaktinius duomenis tos advokatų kontoros, kurioje turėjo vykti pono Strachano susitikimas? Tokiu metu kas nors jau bus atvykęs į darbą, atsilieps į skambutį. Patikrinkime jo alibi.

— Bus padaryta, — pažadėjo Bekė, užtrenkdama automobilio dureles ir nurūkdama taip greitai, kad Tomui nė į galvą nešautų lenktyniauti.

Važiuodamas į vietinę policijos nuovadą Svintone jis įsivaizdavo nusikaltimo vietą ir mėgino suprasti, kas tokiu nakties metu galėjo suvilioti aukštakulniais avinčią Ženevjevą Strachan palikti saugų namų prieglobstį ir išeiti į neapšviestą skersgatvį.

Gal turėjo meilužį? Gal skambindama vyrui norėjo įsitikinti, ar dar kurį laiką negriš? Tačiau kodėl reikėtų susitikti skersgatvyje? Kodėl nepakvietus jo užeiti į namus? O gal auka

buvo šantažuojama, išviliota iš namų perduoti pinigų? Arba išėjo nusipirkti narkotikų. Galimybių sąrašas begalinis. Tik viena akivaizdu. Tomas buvo visiškai įsitikinęs, kad į lauką ji ėjo ne grynu oru pakvėpuoti.

Tomas ir Bekė buvo palydėti į vadinamąjį „negriežtų apklausų kambarį“, kuriame išbalęs Nijalas Strachanas sėdėjo rudame odiniame krėsele, toli gražu neatrodančiame patogiai. Buvo persirengęs duotais drabužiais ir nusiprausęs kraujo likučius.

Tomas priėjo paspausti jam ranką.

— Pone Strachanai, esu detektyvas vyriausiasis inspektorius Tomas Daglasas. Regis, su detektyve inspektore Robinson jau susipažinote. Užjaučiu dėl netekties, pone, ir atsiprašau, kad tokiu sunkiu metu privalome užduoti jums keletą klausimų. Nenorime kelti dar daugiau streso, tačiau neabejoju, kad suprasite — kuo anksčiau surinksime informaciją, tuo greičiau išsiaiškinsime, kas kaltas.

— Klauskit ko tik norit, — kiek virpančiu balsu paragino Nijalas.

Tomas su Beke atsisėdo priešais jį.

— Bandome suprasti, kodėl jūsų žmona taip vėlai naktį išėjo į tą skersgatvį, turėjusį skendėti aklinoje tamsoje. Dar nežinome tikslaus mirties laiko. Gal padėtumėte mums papasakodamas viską, ką žinote apie jos veiklą vakar vakare.

Nijalas nukorė galvą ir įsispoksojo į tarp kelių spaudžiamas rankas.

— Ji važiavo pas savo seserį. Sara gyvena Li mieste. Užrašiau jos kontaktus, nes kas nors turi jai pranešti. Nemanau, kad sugebėsiu tai padaryti pats, — Nijalas išsitraukė iš kišenės popieriaus lapelį ir stumtelėjo neaukšto staliuko viršumi.

Tomas dirstelėjo į popierėlį.

— Gerai, pone Strachanai. Būtinai pasikalbėsime su ponios Osborn. Ką dar galėtumėte mums papasakoti?

— Ženevjeva namo parsirado apie vienuoliktą. Žinau, nes paskambino pasiteirauti, kelintą grįšiu. Norėjo sužinoti, kaip sekėsi susitikimas su investuotojais — ten ir buvau. Tvankioje biuro centriniame Mančesteryje posėdžių salėje kartu su būriu advokatų.

— Kelintą grįžote namo?

— Šiek tiek po pirmos.

— Vadinas, susitikimas buvo labai vėlyvas? — nusistebėjo Tomas.

— Ar kada nors teko dalyvauti investuotojų susirinkime, ypač tokia, kurioje reikia pasirašyti sutartis? Susirinkusieji ginčijasi dėl kiekvieno sumauto kablelio, o advokatai kraunasi pelną.

— Kaip manote, ar grįžusi namo jūsų žmona galėjo pastebėti ką nors skersgatvyje? Gal pamatė ką nors, pareikalavusį jos dėmesio, galbūt statydama automobilį į garažą?

Nijalas papurtė galvą.

— Ne. Kai kalbėjomės, ji jau buvo namuose. Fone girdėjau veikiantį televizorių. Kai grįžau, jis vis dar veikė. Todėl ir pasirodė keista, kad Ženevjevos nėra.

Tomas pamanė, kad „keista“ yra kiek per švelnus apibūdinimas, bet gal ponios Strachan dažnai po pusiaunakčio palikdavo namus.

— Žinau, kad detektyvė inspektore Robinson to jau teiravosi, bet gal netyčia prisiminėte žmonos telefono slaptažodį? Tikrinsime jos skambučių išklotinę. Tikimės gauti numerius visų, su kuriais kalbėjosi ar susirašinėjo. Gal kas nors galėtų paaiškinti, kodėl ji išėjo iš namų.

— Slaptažodžio nežinau. Veikiausiai man jį minėjo, tačiau neprisimenu. Vis dėlto menkai tikėtina, kad būtų rašiusi trumpąsias žinutes ar skambinusi. Ji su draugėmis visuomet bendraudavo „iMessage“ ar „FaceTime“ programėlėmis, tad operatorius neturės informacijos, kas su ja susisieikė.

Žinoma, ponas Strachanas buvo teisus. Nesvarbu, ar prie tinklo jungėsi naudodamasi mobiliaisiais duomenimis, ar belaidžiu ryšiu, „iMessage“ programėlė buvo vienintelis būdas sužinoti, kas su ja susisieikė — jei apskritai susisieikė. Informaciją ras tik aukos telefone.

— Inspektorė Robinson minėjo, kad žmoną skersgatvyje aptikote todėl, kad sekėte jos telefono buvimo vietą. Ar tai tiesa?

Vyras abejingai gūžtelėjo pečiais.

— Tiesa. Mano įmonė kuria dirbtinio intelekto sistemas, diegiamas į mobiliuosius telefonus. Programėlę Ženevjevos telefone galima aktyvuoti, kad atsiųstų man jos buvimo vietos koordinatas — neabejoju, žinote, tai gana standartinė sistema. Jei Ženevjeva nesureaguoja į mano prašymą sužinoti jos buvimo vietą, pasigirsta pyptelėjimas.

— Dirbtinio intelekto sistemos mobiliesiems telefonams?

Nijalas krėsle palinko į priekį. Atgijo labiau nei iki tol.

— Priėjome lemtingą tašką. Nuspėjamą žmonių elgseną deriname prie dirbtinio intelekto. Mūsų kurtoje programėlėje nereikia nustatyti, ką kada įjungti. Kalbu apie namų apšvietimą, šildymą ir panašiai. Sistema mokosi žmonių elgesio, nuspėja, kuomet naudositės užsiims, o tada veikia savarankiškai. Technologijos pakeis žmonių gyvenimus.

Tomas nesuvokė, apie ką Nijalas kalba. Po trumpo entuziastingo protruikio vyras vėl susmuko krėsle.

— Vadinas, jūsų žmonos telefonas pypsėjo? — pasiteiravo Tomas, nukreipdamas apklausą prie esminių faktų.

— Taip. Ir protarpiais blyksėjo. Pamačiau telefoną ant žemės, tačiau Ženevjevą pastebėjau tik kone ant jos užmynęs, nes vengdamas balų žibintuvėliu apšviečiau taką. Staiga išvydau ją. Pamaniau, kad parkrito.

Nijalas staiga nurijo seiles ir pašoko ant kojų, tartum tragedija būtų pritrenkusi iš naujo.

— Pamėginsiu prisiminti slaptažodį, tačiau prašau man atleisti. Atsiprašau. Man reikia minutėlės. — Nukoręs galvą vyriškis nuskubėjo prie durų.

Tomas užjaučiamai linktelėjo.

— Žinoma.

Laukimas erzino, tačiau juk šis žmogus ne vien ką tik neteko žmonos, bet ir aptiko jos palaikus.

— Beke, kol jis išėjęs, gal galėtum susisiekti su Robu? Paprašyk, kad nuvyktų pasikalbėti su aukos seserimi ir patikrintų, ar panašiai kalba apie vakaro įvykius. Be to, gal sesuo galėtų ką nors papasakoti apie Ženevjevąs psichologinę būseną.

— Žinoma. Paskambinsiu iš koridoriaus, dėl viso pikto, jei ponas Strachanas grįžtų.

Bekei uždarius duris Tomas išsitraukė mobilųjį telefoną ir skubiai paieškojo informacijos apie Nijalo įmonę. Ekrane pasirodė daugybė „XO Tech“ paminėjimų. Bekei grįžus Tomas vis dar nagrinėjo rastą informaciją.

— Viskas sutvarkyta, — pranešė kolegė. — Atrodai labai susidomėjęs.

Tomas akimirklą pakėlė akis nuo telefono ekrano.

— Kalbėdamas apie tos savo programėlės galią ponas Strachanas nemelavo.

— Kodėl taip sakai?

— Jo įmonė ką tik gavo reikšmingą rizikos fondo investiciją tolesniems dirbtinio intelekto, apie kuri mums pasako-

jo, tyrimams. Čia pateikiamas pavyzdys. Tik paklausyk: „Jei esate pratęs palikdamas darbo vietą parašyti partneriui žinutę, programėlė seks jūsų buvimo vietą, tikrins, ar tinkamas paros metas, ar sukate į biuro automobilių aikštelę, ir automatiškai sukurs žinutę, sakančią, kad jūs jau pakeliui. Kai priartėsite prie automobilio, atrakins dureles. Kai privažiuosite namus, elektriniai vartai, jei tokius turite, atsidarys. Jei namai aprūpinti reikiama įranga, prieš jums atvykstant bus įjungtas šildymas.“ Po paraliais, — po nosimi sumurmėjo Tomas.

— Vadinas, truputį apsunkins reikalus, jei pakeliui namo užsimanys užsukti pas meilužį, — pajuokavo Bekė.

Tomas nusijuokė. Nejučia pagalvojo, kaip gaila, kad dirbtinis intelektas nenuspėjo, jog nesaugu vidury nakties išeiti iš namų.

— Kai grįš ponas Strachanas, reikia pasiteirauti, kokių dar elektronikos prietaisų Ženevjeva turėjo, — priminė Bekė. — Pavyzdžiui, galbūt naudojo nešiojamąjį kompiuterį ar planšetę. Gal buvo įjungusi žinučių sinchronizaciją. Galbūt į kitą prietaisą įsigauti būtų paprasčiau.

— Kaip tik ketinau to klausti prieš jam išeinant.

Tomas nespėjo daugiau nieko pasakyti, nes durys atsidarė. Nijalas grįžo į savo vietą atrodydamas dar blyškesnis nei prieš tai. Žengė susikūprinęs, ant odos žvilgėjo prakaitas.

— Gal norėtumėte puodelio kavos ar sumuštinio? — pasiūlė Bekė.

— Ne, ačiū. Mintis apie maistą kelia šleikštulį. Tačiau kai ką sugalvojau. Apie jos telefoną.

Tomas su Beke žvelgė į poną Strachaną laukdami, kol jis pratęs mintį.

— Telefonas priklauso įmonei. Visi darbuotojai juos turi, nes retkarčiais paprašome išbandyti kuriamą programėlę. Vie-

ną davėme Ženevjevai. Visi telefonai apsaugoti slaptažodžiais, tačiau kodus sukuriame mes ir prašome jų nekeisti. Panorėję darbuotojai gali nustatyti veidų atpažinimo funkciją. Didelė dalis darbuotojų turi ir asmeninius telefonus, tačiau Ženejevą — ne. Nenorėjo apsikrauti dviem telefonais.

Kalbėdamas vyras kreivai šyptelėjo.

— Ar ponias Strachan turėjo nešiojamąjį kompiuterį, gal planšetę? Dar kokį prietaisą, kuriame galėjo išsisaugoti jos žinutės?

— Ne. Jai tokio nereikėjo. Atvirai kalbant, nemanau, kad kada nors būčiau matęs ją besinaudojančią kompiuteriu.

— Kaip galėtume sužinoti Ženejevąs slaptažodį? — pasiteiravo Tomas.

— Jums reikės pasikalbėti su Marta Porter. Ji — mano biuro administratorė, saugo duomenis.

„XO Tech“ automobilių aikštelėje sustojusi palaukti Robo Bekė mąstė apie viską, ką pavyko sužinoti. Informacijos turėjo nedaug. Telefono skambučio pakako įsitikinti, kad lemtingąjį vakarą Nijalas Strachanas lankėsi advokatų kontoroje, kaip ir teigė. Vėliau reikės surinkti kiekvieno susirinkimo dalyvio parodymus. Regis, jis išvyko naktį, tarp 12.30 ir 12.45 valandos. Tai tiko prie vyro teiginio, kada grįžo namo. Tokiu nakties metu kelionė nebūtų trukusi ilgai.

Dar reikės atlikti skrodimą, tačiau turint omenyje Džambo įvertinimą, kaip atrodė palaikai jam atvykus į nusikaltimo vietą, tikėtina, kad auka skersgatvyje pragulėjo mažiausiai tris valandas.

Robas buvo nuvykęs pas Ženevjevos seserį į Li miestą, o dabar važiavo susitikti su Beke. Palikęs Saros Osborn namus skambtelėjo pranešti, kad viską papasakos atvykęs į „XO-Tech“ biurą — pokalbis esą buvęs įdomus.

Bekė dirstelėjo į laikrodį. Tuščiai švaisto laiką. Jei Robas nepasirodys per dvi minutes, eis be jo. Atidariusi automobilio dureles išlipo ir iškart pasigailėjo taip padariusi. Vakarykščiame karščiui sumišus su lietumi oras apsunko. Telkėsi daugiau audros debesų.

Dar kartą žvilgtelėjusi į laikrodį Bekė jau ketino eiti vidun, kai į stovėjimo aikštelę įskriejo tamsiai mėlyna Robo „Audi“. Automobilis cyptelėjęs sustojo, kolega išsoko lauk.

— Atleisk, Beke! — šūktelėjo jis. — Dalį sumauto Rytų Lankašyro kelio užtvėrė sugedęs sunkvežimis.

Robas pasileido bėgom per degutbetonio dangą.

— Koks įspūdingas pasirodymas, — pakomentavo Bekė.

— Iš to, ką man teko girdėti, tau neprilygstu.

— Ar kalbėjaisi su viršininku? — pajuokavo Bekė, ir Robas išsišiepė.

Bekės vairavimas buvo plačiai pagarsėjęs, nors ji niekada nesuprato kodėl. Laikė save gera vairuotoja.

— Ar pirmiausia norėtum išgirsti apie seserį, ar eisime sužinoti telefono slaptažodį? — Robas pakeitė temą.

— Pirmiausia eikime slaptažodžio. Atrakinę Ženevjevos telefoną sužinosime, su kuo ji bendravo. Keitas Simsas susiekė su ryšio teikėju. Nebuvo SMS žinučių ar skambučių, tai manęs nestebina. Auka nebendravo ir fiksautojo ryšio telefonu. Kaip ir minėjo sutuoktinis, ji bendraudavo internetu. — *Nelemti išmanieji telefonai*, pamanė Bekė. Teko dirbti prie daugybės bylų, kurias išspręsti telefonai padėjo, tačiau į juos įsigauti būdavo tikras košmaras. — Robai, kol čia esame, viršininkas nori, kad pasikalbėtume su darbuotojais. Sužinokime, ar Ženevjeva dažnai čia lankydavosi, pamėginkime susidaryti vaizdą, kokia ji buvo. Naudinga išklausti ir jų nuomonę apie Nijalą Strachaną. Kad ir koks patikimas atrodytų jo alibi, turime atidžiai jį ištirti.

Jiems artinantis prie įėjimo Bekė nužvelgė pastatą. Šis atrodė tartum ketvirtojo dešimtmečio statybos. Portikas didingas. Didžiuliai langai stiebiasi aukštyn, dvivėrės stiklinės durys veda į priimamąjį. Robas atidarė duris, ir Bekė įėjo į vidų. Nusivylė pamačiusi, kad pastato viduje istorinių elementų nelikę. Erdvė buvo atnaujinta stulbinamu, bet tokiam pastate kiek nederančiu industriniu stiliumi. Plytinės sienos paliktos plikos, o grindų lentos tik nuteptos alyva. Aukšti langai kompensavo dekoro trūkumą užliedami erdvę šviesa.

Priimamojo stalias stovėjo tuščias.

Bekė priėjo prie jo norėdama patikrinti, gal yra skambutis ar koks kitas būdas susisiekti su darbuotojais. Nieko neradusi atsigręžė į Robą ir gūžtelėjo pečiais.

— Matyt, teks įeiti patiems, — tarė ji.

— Žinoma.

Jiedu nužvelgė duris, išeinančias iš priimamojo. Dauguma buvo atviros. Regis, vedė į susirinkimų kambarius, bet visi buvo tušti. Robas pravėrė uždarytas duris.

— Virtuvė, — paskelbė. — Tačiau, jei neklystu, antrame aukšte girdžiu balsus. Eime pažiūrėti?

Bekė linktelėjo, ir jiedu patraukė į pastato gilumą. Žingsniai aidėjo ant plikų lentų. Neatrodė, kad kam nors rūpėtų. Metaliniais laiptais jiedu palypėjo į antrą aukštą. Bekė atidarė Robo nurodytas duris.

Septyni žmonės stovėjo susispietę aplink penktą dešimtį pradėjusį skaičiuoti vyrą su džinsais ir ryškiai raudonais Glastonberio festivalio marškinėliais. Bekės nuomone, tokia apranga išdavė, kad jis pernelyg stengiasi.

Vyras atsigręžė į atvykėlius.

— Kas jūs tokie? — pasiteiravo kiek nervingu balsu.

— Detektyvė inspektorė Bekė Robinson iš Mančesterio policijos. Mano kolega — detektyvas seržantas Robas Kumba. Ieškome Martos Porter.

Jauna moteris plonomis lūpomis tarė:

— Sakiau, kad jie norės pasikalbėti su Marta, — ji tai sukuždėjo, tačiau žodžiai neabejotinai buvo skirti Bekės ausims. Ši į komentarą nereagavo, bet mintyse pasižymėjo vėliau pasidomėti.

— Gal pasakysite, kur galėtume ją rasti?

Regis, vyriškis kiek suėmė save į rankas.

— Atleiskite, inspektore. Esu Spenseris Johansonas, Nijalo Strachano verslo partneris. Kaip tik pranešiau rinkodaros komandai siaubingas naujienas. Mėginau pasikalbėti su Marta, tačiau ji neatidaro durų.

Bekė susiraukė.

— Ką turite omenyje?

Spenseris linktelėjo į duris tolimajame patalpos krašte.

— Martos kabinetas. Nijalo kabineto prieškambaris. Aki-vaizdu, jo ten nėra. Atrodo, Marta užsirakino. Įsivaizduoju, kad išgirdusi apie Ženevjevą labai nusiminė.

Moteris plonomis lūpomis prunkštelėjo.

— Jai nerūpi, kas nutiko Ženevjevai, inspektore. Nemėgo jos. Tai galiu pasakyti užtikrintai.

Spenseris atsigręžė į moterį.

— Eliza, žinau, nesi didžiausia Martos gerbėja. Kuo aiškiausiai tai pademonstravai. Tačiau prašau nekelti bangų. Leisk policijai dirbti savo darbą.

— Na, tuomet tu papasakok jiems apie vakarėlį! Gal tai išgirdę susimąstys.

Bekė laukdama žvelgė į Spenserį Johansoną.

— Gana, Eliza. Atleiskite, pareigūnai. Būtinai papasakosiu jums viską, ką norėsite sužinoti, tačiau nenoriu blaškyti jūsų gandais.

Bekės nuomone, gandai galėjo būti naudingi. Vis dėlto neketino suteikti Elizai malonumo galvoti, kad pataikė į dešimtuką.

— Pasikalbėsime su Marta, o tada gal galėtume šnektelėti su jumis asmeniškai, pone Johansonai?

— Žinoma.

Jis priėjo prie durų ir pabeldė. Kiek sunerimusiū balsu kreipėsi:

— Atvyko policija, Marta. Gal galėtum atrakinti duris?

Tyla.

Bekė dirstelėjo į Robą, šis pabeldė kiek energingiau.

— Panele Porter, ar galėtumėte atidaryti duris? Čia detektyvas seržantas Kumba. Man reikia su jumis pasikalbėti.

Ir toliau tvyrojo tylą.

— Pone Johansonai, ar turite atsarginį šio kabineto raktą?

— Turiu. Duokite minutėlę, atnešiu.

Tai taręs vyras išskubėjo.

— Gal, kol laukiate, galime kuo nors padėti?

Bekei nereikėjo atsigręžti, kad suprastų, kas kalba. Moteriai pakilus iš už stalo pasimatė trumpas sijonas ir rožiniai keliai, regis, savaitgalį gavę per daug saulės. *Eliza.*

— Neabejoju, kad turėsite naudingos informacijos, — nuramino Bekė. — Bet pirmiausia mums reikia pasikalbėti su jūsų kolege.

— Neabejoju, kad reikia, — pusbalsiu pakomentavo Eliza.

— Užsičiaupk, Eliza, — rėžė jaunas vyriškis. — Niekam nepadedi.

Užkabinkite jam medalį, pamanė Bekė.

Spenseris grįžo po dviejų minučių. Ėmė krapštytis prie spynos. Jam nesisekė, tad užduotį perėmė Robas.

— Iš vidaus įkištas raktas, — paaikšino Bekei, krapštinėdamas užraktą ir stumdamas duris.

Staiga pasigirdo žvangtelėjimas raktui kitoje durų pusėje nukritus ant grindų, ir Robas atrakino kabinetą.

Viduje buvo tuščia.

MARTA

Skubėdama gatve tolyn nuo biuro žvilgteliu į laikrodį. *Ar policija jau bus atvykusi? Kada supras, kad aš pabėgau?* Paspartinu žingsnį. Einu greitai. Nenoriu atkreipti į save dėmesio bėgdama, tačiau, jei galėčiau, pasileisčiau kiek įkabindama. Jaučiu, kaip nugara žliaugia prakaitas, bet, paradoksalu, rankų oda šiurpsta.

Elizos atsikratyti buvo nelengva. Jau maniau, kad ji niekada neišeis. Stovėjo pasirėmusi į durų staktą, tvirtai susinėrusi ant krūtinės rankas, sukryžjavusi ties kulkšnimis nuogas kojas, ir laukė, kol ką nors pasakysiu.

— Liūdna girdėti apie Ženevjevą, — pagaliau ištariau žinodama, kad ką nors pasakyti privalau.

Elizai to nepakako. Kai suprato, kad neketinu spėlioti, išreiškusi nepasitenkinimą apsisuko ant kulno ir per petį šūktelėjo:

— Juk žinai, kad neturėtum išjungti mobiliojo telefono.

Tai pareiškusi nuskubėjo pas kolegas, aptarinėjančius, kas galėjo nužudyti viršininko žmoną.

Kūnas atsipalaidavo iš palengvėjimo, bet neturėjau laiko mąstyti. Laukė daugybė reikalų. Mėginant susitelkti į planą — tą, kurį sukūriau pirmąją dieną įsidarbinusi „XO Tech“ prieš daugiau nei dvejus metus, — užplūdo prisiminimai apie Ženevjevos apsilankymus biure. Ji nuolat kibdavo prie Nijalo prašinėdama eiti kartu papietauti ar apsipirkti. Kol jo laukdavo,

slampinėdavo aplink reikalaudama, kad kas nors paruoštų jai kavos ar, dar geriau, patikrintų Nijalo stipriųjų gėrimų spintelę, gal ten yra ko nors geresnio. Turint omenyje, kad Nijalas nuolat kalbėdavo apie prastą finansinę padėtį — esą kol įmonė nepasiekė gerų rezultatų, darbuotojams išgali mokėti tik kuklius atlyginimus, — Ženevejai nieko netrūko. Ji visuomet rasdavo būdą pademonstruoti raudonus „Louboutins“ batelių padus ir įsitikindavo, kad bus matoma brangaus švarko ar palto etiketė, kai nusirengusi nerūpestingai užmes ant kėdės atkaltės.

Visuomet žinojau, kiek Nijalas pasiima iš įmonės. Mano darbas — rūpintis finansais, tad žinau, kad darbuotojai tuščiai taip kantriai laukė išsvajotosios verslo sėkmės ir gero atlyginimo. Nijalas buvo užtikrintas, kad man nė į galvą nešautų mintis atskleisti šią informaciją. Man reikia šio darbo. Ar, veikiau, reikėjo. Panašu, kad mano laikas „XO Tech“ baigėsi. Pajuntu dilgtelint apmaudą. Elizą laikau tikru velniu, tačiau kiti kolegų nėra nemalonūs, greičiau nuolankūs ir sukalbami, todėl Nijalas juos ir pasamdė. Manau, visuomet planavo atsirinkti kompetentingus žmones, o tada iš darbo ieškančiųjų būrio išsirinkti patikliausius.

Manęs Nijalo elgesys visai nestebina. Esu tai jau mačiusi anksčiau. Žinau, kad patiklumas neturi nieko bendra su intelekto stoka. Tokie žmonės ieško, kuo galėtų tikėti. Nijalas subūrė aplink save juo ir kompanijos ateitimi tikinčius žmones. Tokie yra visi, pradedant jo pavaduotoju Spenseriu, kurį Eliza visuomet pernelyg familiariai vadina Spensu, baigiant priimančiojo sekretore. Visi pasiryžę per galvą verstis, kad tik užsidirbtų viršininko šypseną.

Žinoma, aš esu išimtis. Nijalas niekada neišmanė, kaip su manimi elgtis. Pastaruoju metu ėmė demonstratyviai reikšti antipatiją — ypač kitų draugijoje. Tartum fiziškai manęs šalin-

tųsi. Nesuprantu, kam stengiasi palikti įspūdį. Manęs tai visai nejaudina.

Elizą iškrapštyti iš kabineto buvo nelengva. Stebėdama pagaliau užveriamas duris mąščiau tik apie pabėgimą. Min-timis skuodžiau laiptais, kaip buvau repetavusi tokią daugybę kartų. Balseį galvoje, šaukiantį, kad būtinai padarysiu klaidą, stūmiau į juodąją skylę, iš kur jo nebegirdėčiau.

Pirmas žingsnis buvo įsitikinti, ar darbo stale nepalikau asmeninių daiktų. Abejojau, ar taip galėtų nutikti, tačiau pri-valėjau įsitikinti. Gal atsipalaidavau ir padariau klaidą. Taip nenutiko. Prisijungusi prie kompiuterio ėmiausi procedūros, kuriai buvau pasiruošusi ketindama pašalinti bet kokius ženklus apie savo egzistavimą. Naršyklės istorijoje neteko trinti asmeninių paieškų. Darbinio kompiuterio ir telefono niekada nenaudojau tiesiogiai su darbu nesusijusiems reikalams. Pa-sičiupusi specialias internetu įsigytas šluostes nuvaliau visus liestus paviršius, kol įsitikinau, kad patalpoje neliko nė men-čiausio mano pėdsako.

Priėjusi prie kabineto durų patyliukais jas užrakinau. Bu-vau įsitikinusi, kad artimiausiu metu niekas nemėgins čia už-eiti. Po to, kai anksčiau neatsakiau, niekas nenorės su manimi kalbėtis. Ar bent to tikėjau. Galiausiai kas nors pamėgins ati-daryti duris, bet pamans, kad esu nesukalbama. Kaip visada.

Pasiėmusi rankinę atidariau duris, skiriančias mano kabi-netą nuo Nijalo — ši patalpa, suprantama, buvo tuščia. Nuėju-si į kambario pakraštį atvėriau duris, visų įmonės darbuotojų, gal tik išskyrus Spenserį, įsitikinimu, vedančias į sandėliuką. Taip nebuvo. Pro jas galėjai išsmukti į siaurą koridoriuką su asmeniniu vonios kambariu ir laiptais, vedančiais prie šoni-nio įėjimo. Seniau pastate buvo įsikūrusi inžinerinių paslaugų įmonė. Viršininkas šiuo keliu leisdavosi į dabar nebeegzistuo-

jančias dirbtuves. Šiomis dienomis juo pasiekdavai tik tylų skersgatvį. Nijalas jį rinkdavosi norėdamas pasprukti taip, kad niekas nesužinotų. Žinoma, neskaitant manęs.

Išėjusi pro duris turėjau prisiversti žingsniuoti, o ne bėgti. Nebuvau tikra, kiek turiu laiko. Darbe niekas nežinojo, kur gyvenu. Veikiausiai policija kiek užtruks, kol mane ras. Eliza neabejotinai pagražins istorijas apie mane. Išpils viską nuo savo versijos apie nenusisėkusį įmonės vakarėlį iki Nijalo požiūrio į mane. Papasakos apie mano ginčą su Ženevjeva.

Ar to pakaks, kad mane imtų įtarti įvykdžius žmogžudystę? Gal ir ne. Tačiau policija panorės sužinoti daugiau, nei esu pasiruošusi atskleisti. Mintis apie tai, ką jie galėtų iškapstyti, ir neišvengiamas to pasekmes paskatino veikti. Neturiu galimybės išsiaiškinti, ką jie apie mane jau žino.

Kūnas tarytum lipnus. Nesuprantu, ar dėl tvankaus oro, ar dėl užvaldžiusios baimės. Prisiverčiu liautis svarstyti, ką policija pagalvos, ką išsiaiškins, ir dar kartą pasikartuju plano žingsnius.

Mintimis sugrįžusi į vėžes kyšteliu ranką į rankinę ieškodama asmeninio telefono — apie šį „XO Tech“ nenumano. Iš piniginės čiumpu atsarginę SIM kortelę. Sugebėčiau ją įdėti net užrištomis akimis. Telefono ekrane nušvinta mano plano punktai — gyvybiškai svarbūs užrašai, kuriuos sukūriau baimindamasi, kad apėmus panikai imsiu daryti klaidas. Spusteliu nuorodą į taksi bendrovės numerį — vienos iš trijų įmonių, kurių numerius išsaugojau būtent tokiai akimirkai. Viskam turiu tris alternatyvas. Apsisaugojau tam atvejui, jei pirmasis variantas nepasiteisintų — taksi bendrovė neturėtų laisvų automobilių, viešbutyje visi kambariai būtų užimti. Manau, pagalvojau apie viską.

— Ar galėčiau užsisakyti taksi po trisdešimties minučių paimti mane prie „Brooke“ vaistinės?

— Kur vyksite, gerbiamoji? — pasiteirauja draugiškas vyriškis.

— Į Karališkąją Salfordo ligoninę.

— Ar galėčiau sužinoti jūsų vardą?

— Žinoma. Šeril.